

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pelagio Monacho. 314.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Εὐλογία. τιβ.

Ἡ εὐαγγελικὴ σικκῆ, ἡ ἀνθρωπότης
ἔστιν, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ θεὸς καὶ πατήρ,
ὁ ἀμπελουργός, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ. φιλοπο-
νήσας καὶ σκηθεύσας ἡμῶν τὸν ἀμπε-
λῶνα ἐδημίωσας. ὀκκοπήσας κελυ-
δάσας παρὰ τῆ οἰκοδεσπότη ὡς ἀ-
καρποι. ἄφες δὲ αὐτῆ, φησὶ, καὶ τοῦ-
το τὸ ἔτος. εἰ γὰρ νόμου καὶ προφη-
τῶν οὐκ ἐβελώθησαν, καὶ μετα-
νοίας καρποὺς οὐκ ἀπέδωκαν, καὶ τοῖς
ἡμῶν ἀρδεύσας δόγμασι καὶ παθή-
μασι, καὶ ἡμῶν ποιήσας καρπὸν εὐπει-
θείας, εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκώ-
φεις αὐτῶν εἰς τὸν ἄλλον αἰῶνα τὸν ἀ-
πέραντον, τῆς τῶν δικύων οὐ μερίδος
ἐκτέμνων αὐτῆς.

Ζωσίμω. σιγ.

Μὴ ὑβρίζε πλὴν θεῶν λειτουργίαν, μὴ
ἀπιαζε πλὴν τῶν καρπῶν εὐλογίαν,
μὴ τῶν λόγων πλὴν πόσιν πλεονέκτει,
μὴ τῆ ἀμετρίᾳ πλὴν συμμετρίαν κα-
κοποιεῖ, μὴ τὰς φρένας φρόνιτε πίνων,
ἀλλὰ μεμηριδύς ὡς οὐκ ἔχει Χριστοῦ
πλὴν τῆ ἀσπαρχῆν τὸ θεῖον ἐργάζε-
ται πνεῦμα. ἔπος αὐτῶ κέρειστο, ὡς
ἀσθενὴς καὶ γρήζων αὐτῆ εἰς βή-
θειαν, ἀλλὰ μὴ ὡς δυσμυδὴς, ὅπλα
τῶ οἴνω κατὰ πάντων κερειδύς,
καθ' ἑαυτῆ δὲ μᾶλλον, ἢ τὸ τῆ
σικκῆ πίνων.

Πελαγῶ μοναχῶ. σιδ.

Τῶ Εφραῖμ ἐξήθησαν πολιᾶ, ἀλλ'
οὐκ ἔγνω, νεάζων τοῖς πάθεσι, καὶ σὲ
πολὺς ὄχλος ἐστὶν ἀειέστη, ἀλλ' ἐπι-
ἀκαμπὲς ἔχεις τὸ φρόνημα, ἄλλην
μονὴν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, καὶ πα-
σῶν ἐρευνῶν τὰς παραπέρας. εἰ οὐδ'
κνίσσης μέλει σοι, καὶ ὄψων καρυκίας,
τῆς ἐν τέλει μᾶλλον κολάκευε. καὶ
τὰς πόλεις τοῖς κατονοδοχοῖς ἐρευνᾶ,
ἐρημίται γὰρ ἀνθρώποι σὲ δεξιῶσαι
προσφιλῶς οὐκ ἀρκούσι.

Eulogio. 312.

Euangelica ficulnea, humana natura est,
Paterfamilias, Deus ac Pater, Agricola,
Dei Filius: qui eam ob causam ad nos se
contulit, ut vineam nostram, à Patrefami-
lias, ut infrugiferam & sterilem, excindi
iussam, excoleret & repurgaret. Sine autē
eam, inquit, etiam hoc anno. Si per legem
& Prophetas nihilo meliores facti sunt,
nec pœnitentiæ fructus ediderunt, mea
quoque doctrina meisque cruciatibus ir-
rigentur. Ac siquidem obedientiæ fructū
extulerint, benè res habebit. Sin minùs, in
futurum succides eam, eos videlicet in a-
lio æuo, quod finem nunquam habiturum
est, à iustorum tuorum parte amputans.

Zosimo. 313.

Diuino sacrificio contumeliæ notam ne
inure: Fructuum benedictionem ne asper-
nare. Ingurgitatione portionem ne fraudā.
Immoderatione mediocritatem ne læde.
Mentem ac rationem bibendo ne absorbe.
Verùm illud in mente habens, quòd
diuinus Spiritus ex huius primitiis Christi
sanguinem efficit, sic illud adhibe, ut im-
becillis, eoque ad adiumentum opus ha-
bens: non autem ut inimicus, vini armis
aduersus omnes utens, imò verò aduersus
reipsum, ut potè ab eo corruptus ac pu-
trefactus.

Pelagio Monacho. 314.

Cani effusi sunt in Effraim, & ipse igno-
rauit, vitiosis nimirum affectionibus iuue-
nescens. Eodem modo tibi quoque ingens
annorum turba canitiem inuexit: & tamē
rigidum atque inflexum animum habes,
ex alio monasterio ad aliud subinde mi-
grans, atque omnium mensas perscrutans
& explorans. Quamobrem si tibi carniū
nidor, atque obsoniorum condimentum
curæ est, iis, qui magistratus gerunt, potiùs
blandire, atque urbium caminos vestiga.
Neque enim homines eremitæ facultates
eas habent, ut te, quemadmodum tibi gra-
tum est, excipere queant.

K ij